

Побачення

Євген Дудар

Гарапоненко зібрався зателефонувати подрузі своєї юності. Але, опустивши в автомат дві копійки, механічно набрав номер телефону своєї квартири:

— Алло!

Звідти обізвався приємний жіночий голос. А тому, що телефони в Києві завжди працюють із музичним супроводом, Гарапоненко голосу дружини не впізнав.

— Слухаю вас...

Дружина Гарапоненка чекала дзвінка від друга своєї юності й теж не впізнала голосу чоловіка.

Гарапоненко залився солов'їним щебетом:

— Мила моя! Без тебе мені світ — не світ, сонце — не сонце, а весна — не весна...

Серце дружини Гарапоненка билось швидко-швидко:

— Чарівний мій, — туркотіла вона, — Любила тебе й любитиму...

У трубках щось гуло, потріскувало, дзеленчало. А голови обох друзів юності крутилися від щастя.

— Твого нема? — діловим тоном спитав Гарапоненко.

— Поїхав у відрядження, — вдоволено відповіла Гарапоненчиха. — А твоя?..

— Моя вдома, — байдуже сказав Гарапоненко. — Та це не страшно. Вона з хати не вийде. З самого ранку скаржилася на серце.

— То де? — тепер уже Гарапоненчиха спитала діловим тоном.

— У Піонерському парку. Біля кози. О двадцятій нуль-нуль.

По телефонних дротах назустріч один одному полетіли два поцілунки.

О двадцятій нуль-нуль Гарапоненко, тримаючи в руці букет троянд, уже зіперся на козу.

Гарапоненчиха, окропивши себе з п'ят до голови духами "Ночі Парижа", бігла на умовлене місце.

Погляди їхні зустрілись — і вони закам'яніли.

Мовчанку порушив Гарапоненко:

— Я не поїхав... Запізнився на поїзд. Іду додому... Став перепочити... Ось квіти... Тобі...

Гарапоненчиха радісно кинулася чоловікові на шию:

— А моє серце відчуло... Я йшла на вокзал... Тобі назустріч...

Щасливе подружжя радісно поверталось додому.

"Хто їй сказав?" — ламав голову Гарапоненко.

"Хто міг дізнатися?" — сушила мізки Гарапоненчиха.

У весняному повітрі пахло трояндами й "Ночами Парижа".